

KIINAN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSIÄ

*NKP(b):n Keskuskomitean hyväksymät teesit
propagandisteille*

I

KIINAN VALLANKUMOUKSEN PERSPEKTIIVIT

Tärkeimmät tosiasiat, jotka määräävät Kiinan vallankumouksen luonteen:

a) Kiinan puolisiirtomaa-asema ja imperialismiin finanssi- ja taloudellinen herruus;

b) feodaalisten jätteidensä sorto, jota voimistaa militarismien ja byrokratians sorto;

c) työläisten ja talonpoikain miljoonaisten joukkojen kasvava vallankumouksellinen taistelu feodaalista ja virkamiessortoa vastaan, militarismia vastaan, imperialismia vastaan;

d) kansallisen porvariston poliittinen heikkous, sen riippuvaisuus imperialismista, vallankumouksellisen liikkeen laajakantoisuuden pelko;

e) proletariaatin kasvava vallankumouksellinen aktiivisuus, sen arvovallan kasvu työtätekevien miljoonaisten joukkojen keskuudessa;

f) proletariaatin diktatuurin olemassaolo Kiinan naapuruuksissa.

Tästä johtuu Kiinan tapahtumain kaksi kehitystietä:

joko kansallinen porvaristo murskaa proletariaatin, tekee sopimuksen imperialismiin kanssa ja lähtee

yhdessä sen kanssa sotaretkelle vallankumousta vastaan lopettaakseen sen kapitalismin herruuden pysyttämiseen;

tahi proletariaatti työntää kansallisen porvariston syrjään, lujittaa oman hegemoniansa ja vie mukanaan kaupungin ja maaseudun työtätekevien miljoonaiset joukot murtaakseen kansallisen porvariston vastarinnan, viedäkseen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen täydelliseen voittoon ja siirtääkseen sen sitten vähitellen sosialistisen vallankumouksen raiteille kaikkine siitä johtuvine seurauksineen.

Jompi kumpi.

Maailman kapitalismin kriisi ja proletariaatin diktatuurin olemassaolo Neuvostoliitossa, proletariaatin diktatuurin, jonka kokemusta Kiinan proletariaatti voi käyttää menestyksellisesti hyväkseen, helpottavat huomattavasti Kiinan vallankumouksen toisen tien toteuttamisen mahdollisuutta.

Toisaalta se seikka, että imperialismi hyökkää Kiinan vallankumousta vastaan yleensä otettuna yhtenäisenä rintamana, että imperialistien keskuudessa ei ole nyt sitä hajaannusta eikä sitä sota, jotka esimerkiksi Lokakuun vallankumouksen edellä olivat olemassa imperialismien leirissä ja jotka heikensivät imperialismia,—tämä seikka puhuu siitä, että Kiinan vallankumous kohtaa tiellään voittoon paljon enemmän vaikeuksia kuin vallankumous Venäjällä, että rintaman toiselle puolelle siirtymisiä ja kavalluksia tulee tämän vallankumouksen kulussa olemaan verrattomasti enemmän kuin Neuvostoliitossa kansalaissodan kautena.

Sen vuoksi taistelu näiden vallankumouksen kahden tien välillä on Kiinan vallankumouksen luonteenomainen piirre.

Juuri sen vuoksi kommunistien perustehtävänä on taistelu Kiinan vallankumouksen toisen tien voiton puolesta.

II

KIINAN VALLANKUMOUKSEN ENSIMMÄINEN VAIHE

Kiinan vallankumouksen ensimmäisenä kautena, pohjoiseen tehdyn ensimmäisen sotaretken aikana, jolloin kansallinen armeija Jangtse jokea lähetessään sai voiton toisensa jälkeen, mutta työläisten ja talonpoikain mahtava liike ei ollut vielä ehtinyt päästä vauhtiin, kansallinen porvaristo (ei compradorit⁵⁵) kulki yhdessä vallankumouksen kanssa. Se oli yhdistetyn yleiskansallisen rintaman vallankumous.

Tämä ei merkitse, etteikö vallankumouksen ja kansallisen porvariston välillä olisi ollut ristiriitoja. Se merkitsee vain sitä, että tukiessaan vallankumousta kansallinen porvaristo pyrki käyttämään sitä omiin tarkoituksiinsa rajoittaakseen sen laajakantoisuutta suuntaamalla sen pääasiassa aluevaltausten tielle. Oikeistolaisten ja vasemmistolaisten välinen taistelu Kuomintangissa tänä kautena oli näiden ristiriitojen heijastusta. Tshangkaishekin yritys maaliskuussa 1926 ajaa kommunistit pois Kuomintangista oli kansallisen porvariston ensimmäinen vakava yritys vallankumouksen taltuttamiseksi. On tunnettua, että NKP(b):n Keskuskomitea oli jo silloin

sitä mieltä, että „on noudatettava kommunistisen puolueen Kuomintangin kokoonpanossa säilyttämisen linjaa“, että „asiaa on kehitettävä siihen suuntaan, että oikeistolaiset poistuvat tai erotetaan Kuomintangista“ (huhtikuu 1926).

Tämä oli suunta vallankumouksen edelleen kehittämiseen, vasemmistolaisten ja kommunistien kiinteään yhteistyöhön Kuomintangin sisällä ja kansallisessa hallituksessa, Kuomintangin yhtenäisyyden lujittamiseen ja samaan aikaan oikeistokuomintangilaisten paljastamiseen ja eristämiseen, oikeistolaisten alistamiseen Kuomintangin kuriin, oikeistolaisten, heidän yhteyksiensä ja kokemustensa hyväksikäyttämiseen, mikäli he alistuvat Kuomintangin kuriin, tai oikeistolaisten karkoittamiseen Kuomintangista, mikäli he rikkovat tätä kuria ja pettävät vallankumouksen etuja.

Myöhemmät tapahtumat todistavat tämän suunnan täysin oikeaksi. Talonpoikaisliikkeen voimakas kehitys ja talonpoikaisliittojen ja talonpoikaiskomiteain järjestäminen maaseudulla, voimakas lakkoaalto kaupungeissa ja ammattiliittoneuvostojen muodostaminen, kansallisten sotajoukkojen voitokas eteneminen Shanghaiin kohti, joka oli imperialistien laivaston ja sotajoukkojen piirittämä, — kaikki nämä ja muut sen tapaiset tosiasiat puhuvat siitä, että otettu suunta oli ainoa oikea suunta.

Vain tällä seikalla on selitettävissä se tosiasia, että oikeistolaisten helmikuussa 1927 tekemä yritys Kuomintangin lohkomiseksi ja uuden keskuksen muodostamiseksi Nantshangiin meni myttyyn Uhanin

vallankumouksellisen Kuomintangin yksimielisen vastarinnan ansiosta.

Mutta tämä yrittäminen oli merkinä siitä, että maassa tapahtuu luokkavoimien uudelleenryhmittäminen, että oikeistolaiset ja kansallinen porvaristo eivät rauhoitu, että ne tulevat voimistamaan toimintaansa vallankumousta vastaan.

Siksi NK(b):n Keskuskomitea oli oikeassa sanoessaan maaliskuussa 1927, että:

a) „luokkavoimien uudelleenryhmittämisen ja imperialististen armeijoiden keskittämisen yhteydessä Kiinan vallankumous elää nykyisellä ajankohdalla kriittistä kautta ja että sen voittojen edelleen saavuttaminen on mahdollista vain sillä ehdolla, että toteutetaan päättäväistä joukkoliikkeen kehittämisen suuntaa“;

b) „on pidettävä suuntana työläisten ja talonpoikain aseistamista, talonpoikaismuuttamista paikkakunnilla tosiasiallisiksi vallan elimiksi, joilla on aseelliset itsepuolustusjoukot“;

c) „kommunistisen puolueen ei pidä peitellä oikeistokuomintangilaisten petturimaista ja taantumuksellista politiikkaa ja oikeistolaisten paljastamisen pohjalla sen on mobilisoitava joukkoja Kuomintangin ja Kiinan kommunistisen puolueen ympärille“ (maaliskuun 3 p:nä 1927).

Sen vuoksi on helppoa ymmärtää, että vallankumouksen myöhempi valtava laajuus ja vauhti toisaalta sekä imperialistien rynnistys Shanghaissa toisaalta eivät voineet olla sysäämättä Kiinan kansallista porvaristoa vastavallankumouksen leiriin, samoin kuin kansallisten sotajoukkojen suorittama Shanghain val-

taus ja Shanghain työläisten lakot eivät voineet olla yhdistämättä imperialisteja vallankumouksen tukahduttamista varten.

Niin tapahtuikin. Nankingissa suoritettut ampumiset olivat tässä suhteessa signaalina taistelevien voimien uudelle jakautumiselle Kiinassa. Ampuesaan Nankingia ja esittäessään uhkavaatimuksen imperialistit halusivat sanoa, että he etsivät kansallisen porvariston tukea yhteistä taistelua varten Kiinan vallankumousta vastaan.

Ja Tshangkaishek taas, ampuen työläisten joukkokokouksia ja järjestäen vallankaappauksen, aivan kuin vastaukseksi imperialistien kutsuun puhui, että yhdessä kansallisen porvariston kanssa hän on valmis tekemään sopimuksen imperialistien kanssa Kiinan työläisiä ja talonpoikia vastaan.

III

KIINAN VALLANKUMOUKSEN TOINEN VAIHE

Tshangkaishekin vallankaappaus on merkkinä kansallisen porvariston jäämisestä syrjään vallankumouksesta, kansallisen vastavallankumouksen keskuksen muodostumisesta ja oikeistokuomintangilaisten sopimuksesta imperialistien kanssa Kiinan vallankumousta vastaan.

Tshangkaishekin vallankaappaus merkitsee sitä, että etelä-Kiinassa tulee tästä lähtien olemaan kaksi leiriä, kaksi hallitusta, kaksi armeijaa, kaksi keskusta — vallankumouksen keskus Uhanissa ja vastavallankumouksen keskus Nankingissa.

Tshangkaishekin vallankaappaus merkitsee sitä, että vallankumous on tullut kehityksensä toiseen vaiheeseen, että on alkanut käänne yhdistetyn yleiskansallisen rintaman vallankumouksesta **työläisten ja talonpoikain** monimiljoonaisten joukkojen vallankumoukseen, **agraarivallankumoukseen**, joka voimistaa ja laajentaa taistelua imperialismia vastaan, gentryjä ja feodaalisia tilanherroja vastaan, militaristeja ja Tshangkaishekin vastavallankumouksellista ryhmää vastaan.

Se merkitsee, että taistelu vallankumouksen kahden tien välillä, sen edelleen kehittämisen ja sen likvidoimisen kannattajain välillä, tulee kärjistymään päivä päivältä ja vallankumouksen nykyinen kausi tulee olemaan täynnänsä tätä taistelua.

Se merkitsee, että vallankumouksellinen Kuomintang Uhanissa, käyden päättäväistä taistelua militarismia ja imperialismia vastaan, tulee muuttumaan tosiasiasa proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin elimeksi, mutta Tshangkaishekin vastavallankumouksellinen ryhmä Nankingissa, loitoten työläisistä ja talonpojista ja lähentyen imperialismia, jakaa loppujen lopuksi militaristien kohtalon.

Mutta siitä johtuu, että Kuomintangin yhtenäisyyden säilyttämisen politiikka, oikeistolaisten eristämisen politiikka Kuomintangin sisällä ja heidän käyttäminen vallankumouksen tarkoituksiin ei enää vastaa vallankumouksen uusia tehtäviä. Tämä politiikka on vaihdettava oikeistolaisten päättäväisen karkoittamisen politiikkaan Kuomintangista, oikeistolaisia vastaan käytävän päättäväisen taistelun politiikkaan aina

heidän täydelliseen poliittiseen likvidoimiseen saakka, kaiken vallan keskittämisen politiikkaan maassa vallankumoukselliselle Kuomintangille, Kuomintangille ilman sen oikeistoaineksia, Kuomintangille vasemmistokuomintangilaisten ja kommunistien blokkina.

Siitä johtuu edelleen, että vasemmistolaisten ja kommunistien kiinteään yhteistyön politiikka Kuomintangin sisällä saa tässä vaiheessa erikoisen painavuuden ja erikoisen merkityksen, että tämä yhteistyö heijastaa Kuomintangin ulkopuolella muodostuvaa työläisten ja talonpoikain liittoa, että ilman tällaista yhteistyötä vallankumouksen voitto on mahdoton.

Tästä seuraa edelleen, että vallankumouksellisen Kuomintangin voiman peruslähteenä on työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittäminen ja heidän joukkojärjestöjensä — vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain, työläisten ammattiliittojen ja muiden vallankumouksellisten joukkojärjestöjen lujittaminen tulevien Neuvostojen valmistelemisen aineksina, että vallankumouksen voiton perustakeena on työtätekevien miljoonaisten joukkojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvu ja että tärkeimpänä vastamyökkynä vastavallankumousta vastaan on työläisten ja talonpoikain aseistaminen.

Siitä johtuu vihdoin, että taistellessaan samoissa riveissä vallankumouksellisten kuomintangilaisten kanssa kommunistisen puolueen on tarkemmin kuin milloinkaan ennen säilytettävä itsenäisyytensä ehtona, joka on välttämätön proletariaatin hegemonian turvaamiseksi porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa.

IV

OPPOSITION VIRHEET

Opposition (Radek ja kumppanit) perusvirhe on se, että se ei käsitä Kiinan vallankumouksen luonnetta, ei käsitä sitä, mitä vaihetta tämä vallankumous nykyään käy, ei käsitä sen nykyistä kansainvälistä tilaa.

Oppositio vaatii, että Kiinan vallankumous kehittyisi suunnilleen samanlaisella vauhdilla kuin Lokakuun vallankumous. Oppositio on tyytymätön, kun Shanghain työläiset eivät ottaneet vastaan ratkaisevaa taistelua imperialisteja ja heidän apureitaan vastaan.

Mutta se ei käsitä, että vallankumous Kiinassa ei voi kehittyä nopeaa vauhtia muun muassa sen vuoksi, että kansainvälinen tilanne on nyt vähemmän otollinen kuin se oli vuonna 1917 (ei ole sotaa imperialistien kesken).

Se ei käsitä, että ratkaisevaa taistelua ei saa ottaa vastaan epäedullisissa oloissa, kun reservejä ei ole vielä tuotu paikalle, aivan samoin kuin esimerkiksi bolshevikit eivät ottaneet vastaan ratkaisevaa taistelua huhtikuussa eivätkä myöskään heinäkuussa 1917.

Oppositio ei käsitä, että ellei vältetä ratkaisevaa taistelua epäedullisissa oloissa (kun se voidaan välttää), niin se merkitsee vallankumouksen vihollisten asian helpottamista.

Oppositio vaatii työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa. Mutta mitä merkitsee Neuvostojen muodostaminen nyt?

Ensinnäkään niitä ei voida muodostaa minä aikana hyvänsä,—ne muodostetaan vain vallankumousaaltujen erikoisen nousun kautena.

Toiseksi, Neuvostoja ei muodosteta jaarittelua varten,—ne muodostetaan ennen kaikkea taistelun elimiksi olemassaolevaa valtaa vastaan, valtataistelun elimiksi. Siten oli asia vuonna 1905. Siten oli asia vuonna 1917.

Mutta mitä merkitsee Neuvostojen muodostaminen nykyhetkellä esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä? Se merkitsee taistelutunnuksen antamista tässä piirissä olemassaolevaa valtaa vastaan. Se merkitsee tunnuksen antamista uusien valtaelimiä muodostamisesta, taistelutunnuksen antamista vallankumouksellisen Kuomintangin valtaa vastaan, Kuomintangin, johon kuuluvat myöskin vasemmistokuomintangilaisten kanssa blokissa olevat kommunistit, sillä nykyään tässä piirissä ei ole mitään muuta valtaa kuin vallankumouksellisen Kuomintangin valta.

Se merkitsee edelleen, että työläisten ja talonpoikain joukkojärjestöjen muodostamisen ja lujittamisen tehtävä lakkokomiteoiden, talonpoikaisliittojen ja -komiteoiden, ammattiliittoneuvostojen, tehdaskomiteoiden j.n.e. muodossa, joihin vallankumouksellinen Kuomintang jo nykyään lujasti nojautuu, sekoitetaan neuvostojärjestelmän muodostamisen tehtävään valtiovallan uutena tyyppinä vallankumouksellisen Kuomintangin vallan sijalle.

Se merkitsee vihdoin, ettei ymmärretä sitä, mitä vaihetta Kiinan vallankumous on tällä hetkellä käymässä. Se merkitsee sitä, että Kiinan kansan vihollisten käsiin annetaan uusi ase taistelua varten vallankumousta vastaan, sellaisten uusien tarujen sepi-

tämiseksi, että Kiinassa ei ole käynnissä kansallinen vallankumous, vaan että sinne siirretään keinotekoisesti „moskovalaista neuvostoimista“.

Näinmuodoin oppositio, esittäessään nykyisellä ajankohdalla Neuvostojen muodostamisen tunnuksen, valaa vettä Kiinan vallankumouksen vihollisten myllyyn.

Oppositio pitää kommunistisen puolueen osallistumista Kuomintangiin epätarkoituksenmukaisena. Oppositio pitää siis tarkoituksenmukaisena kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista. Mutta mitä merkitsee kommunistisen puolueen poistuminen Kuomintangista nyt, jolloin imperialistinen koplakunta kaikkine apureineen vaatii kommunistien karkoittamista Kuomintangista? Se merkitsee sitä, että vallankumouksen vihollisten iloksi poistutaan taistelutante-reelta ja hylätään omat liittolaiset Kuomintangissa. Se merkitsee kommunistisen puolueen heikentämistä, vallankumouksellisen Kuomintangin murtamista, shanghaiilaisten Cavaignacien työn helpottamista ja Kuomintangin lipun, Kiinan kaikkein suosituimman lipun, luovuttamista oikeistokuomintangilaisten käsiin.

Juuri sitä imperialistit, militaristit ja oikeistokuomintangilaiset nykyään vaativatkin.

Asia on siis niin, että vaatiessaan kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista nykyisellä ajankohdalla oppositio valaa vettä Kiinan vallankumouksen vihollisten myllyyn.

Puolueemme Keskuskomitean hiljattain pitämä istunto teki sen vuoksi aivan oikein hyljätessään päättäväisesti opposition ohjelman⁵⁶.

„Pravda“ № 90,
huhtikuun 21 pnä 1927